

έρωτήσεις του και είπε' πώς ήταν παιδί της. 'Η Άγνη δυος είχε γίνει καταπάτηντη.

'Ο Κρεσέντοι, είτε γιατί ιπομάστηκε, είτε γιατί ήταν τιραννικός κι' υπάρχουσος στούς ήποτελείς του, φώναξε έναν άκολονθό του και διέταξε :

— Πάρε το μωφό και πέταξε το στήν τάφρο τοῦ πύργου!

Τὸ κτύπημα ήταν δινατό κ' ή Άγνη δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ.

— Στάσου!... φώναξε στὸν άκολουθό. Στάσου!... Μήν τὸ πετᾶς!...

'Ο άκολουθος στάθηκε, ἀλλ' ο Κρεσέντος ἔγινε ἔχο φρενῶν:

— Πῆδε τὸ τούμπαν ὅπτιαγκής στὴ διαταγὴ μου; οὐδιλιξε ἀγνοικυττάσσας τὴν κόρη του.

— Επειτα γνωζόντας στὸν άκολουθο ἐπανέλαβε τὴν ἀτάνθωπη διαταγὴν του :

— Πέταξε τὸ μωφό ἀμέσως στὴν τάφρο! Σὲ διατάξω ἔγα, δὲ φέντης σου. 'Εμπτός, εἰδεμην σοῦ πάρων τὸ κεφάλι!...

'Ο άκολουθος ἤταν έπιμος νά ίπτασθη, ἀλλὰ τότε ή Άγνη δημιούργησε ἔξαλλη κοντά του καὶ φώναξε :

— Μή! Μή! Μή! Μήν τὸ πετᾶξης!... Είνε παιδί μου!... Είνε τὸ παιδί μου!...

'Ο πατέρας τῆς ἐφράναξε, 'Αστραφαν τ' ἄγρια ματι του.

— "Α, έτοι; "Ωστε εἶνε ἀλλιένα λοιπον; Χίλιοι διαβόλοι!... Αλλοιούντο σου!... Πέταξε τὸ μωφό στὴν τάφρο, ἀκόλουθο!...

'Ο άκολουθος ἵπτασθη αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ πέταξε τὸ δύντονο μωφὸ στὸ νερό, ἐνδὸν ὁ πυργοδεσπότης, γνωζόντας στὸν ίππον ἡμίου ποντού νά συνδεύσουν τὸν Δαμάπετρο στὴν περιοδεία του, τοὺς διέταξε νά τὸν ουλάθουν.

Σὲ μεταξὺ ἀνδρὸς ὅμοιος ή Άγνη βλέποντας νά φίγεται τὸ ἀγγελιοῦ της στὸν τάφρο, ἔπειτα κ' ή ίδια μέσα!

Σὺν αστραφῇ τότε ὁ Δαμάπετρος ὀψήσθη καὶ φίγηκε καὶ αὐτὸς στὸν τάφρο γιά νά σώσῃ τὴ γυνάκια καὶ τὸ παιδί του.

Τότε μόνον ὁ Κρεσέντος ἔννοιο τὸ μέγεθος τῆς διστοχίας του. Καὶ μὲ φρονή ποὺ ἔτοφει, ἀργεῖς τοὺς γοναῖς σαν τρέλλος :

— Τρέλλε!... Σάζ διατάξω... Σάζ παρακαλῶ... Σάζ ιδεύτενο, οὐδότε τους!... Σώστε τὰ παιδιά μου, τὰ τοὺς παιδά μου!... Γιά τὸν καθένα ποὺ θὰ σώσετε, θὰ σᾶς δώσων ἀπὸ τὸ νερό τὰ πτώματα τῶν πνιγμένων!...

'Ο Κρεσέντος γονάτιστε τότε κοντά τοὺς καὶ τοὺς φιλότοις καὶ τοὺς τρεῖς κλάγοντας, τραβούντας τὰ μαλλιά του καὶ σχίζοντας τὶς σάρκες του.

— Τι τὰ σένιο τῷρα τὸ φέονδα! φάναξε.

Καὶ πράγματι τοῦ θῶν ἀσπρότερο πείδι.

"Έκανε μά μεγαλοφερτὴ κηδεία στὴν κόρη του, τὸν ἄνδρο της καὶ τὸ παιδί τους καὶ τὸν παρεκκλησιο τοῦ πύργου.

Ἐπειτα έδιοξε τὸν μισθοφόρον καὶ τὸ προσωπικό του ὅλο, πέταξε τὴν πανοπίλα του καὶ ζόστε μόνος κ' ξομιος. Μέταν προσπαθούντων ή γνωναίς τῆς ὑπέροιχας του νά τὸν παρηγόρθουν. Στὸ τέλος, τὸν τρόμερο ποτὸν Καζαμάρα τὸν ἔκανε μοναστήρι, στὸ δόποι μπήκε αὐτὸς πρώτος καλύφρερος; 'Έχησε ἔκει μέσον μά ζοή ἀσκητική, προνήντας ὅλες του τὶς ήμερες μὲ προσευχές, θρηνούσας καὶ στεναγμούς.

"Ετοί λοιπὸν ἔγινε τὸ τρομερὸ Καζαμάρι μοναστῆρι, στὸ ὄπιο μέντον τῷρα οἱ Τραπεζοτά.

## ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

### Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

Τὸ κολλάρο ἐφευρέθη στὶς 1827 ἀπὸ τὴν Ἀμερικανίδα Ἀνναν Μοντάνη, σύζυγο ἔνος μηδιματοτοῦ. Αὕτη θέλοντας νά είνε δύσκολης τῆς πάντοτε καθαρὸς μηδοτά στὴν πολυάριθμη πελατεία του, συνήιδε νά τὸ άκιντζι κάθε μέρα ποκάμωσ. Γιά ν' ἀποφύγη δυος αὐτὸν τὸν μπελά, σκέψηκε νά κατασκευάσῃ περιλαμάνων χωριστὰ ἀπὸ τὸ ποκάμισο κ' ἔτοι ἐφευρέθη τὸ κολλάρο, τὸ δυοῖς ἀργότερα ἔκειλε νά λάβῃ κατατηκτή ποδούσιο σὸν ὅλον τὸν κόσμο. Η κοινὴ Μοντάνη δύος δὲν ἀντέλειση ἀπέως ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν μεγάλη σημασία τῆς ἐφευρέσεως της, ἀλλὰ περιωρίστηκε νά φτειράνη κολλάρο μονάχα γιά τὸ σύζυγο της. Αργότερα ὅμως κάποιος ιεροκήρυκης δηνόματι Μηράσων ἔξεμεταλλεύθη τὴν ίδεαν αὐτὴ καὶ ίδοιος ἔνα μικρὸ ἐργοστάσιο κολλάρων, ἀπὸ τὸ δυοῖς ἔκειδος ἀπειρα κορήματα.

## ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— 'Ο ἀνήφορος θὰ δειξῃ τῆς γοητείας τὸ παίνεμα.

— Μεγαλώνει τὸ γομάρι καὶ κονταίνει τὸ σιμάρι.

— 'Οποιος πονεῖ, γαδουνιάν πονάει.

— Οταν ψωφήσῃ ὁ μαρός μου, χορτάρι μὴ φυτώσῃ.

— Ξέρι πού δὲν πάινει τόπος δὲν ἀδειάζει.

## ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

### ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

'Ο Βασιλεὺς καὶ εἰστονυμικοῖς. «"Αν ἥθελκεν θὰ μ' είχαν σκοτώσει εἰκός φορές!"...» 'Ο Βασιλεὺς καὶ τὸ φευραρέ πούλο. Τὸ τρακάρισμα. 'Ο Βασιλεὺς ἀκούει ἐλέχληρο ἔξαφαλο. 'Η εἰκτρά τύχη τεῦ Β. Θεάτρου. 'Η θλίψις τεῦ Βασιλέως. 'Ο Γεωργίος, ὁ Ψυχάρης καὶ ή... μυστηρώδης γλώσσα. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γεωργίου για τὰ κρητικά ζητήματα.

Ο βασιλεὺς Γεωργίος δὲν ήθελε νά παρακολουθεῖται στὸ ταξιδία του ἀπὸ μιστικοὺς αστυνομικούς. Μαὶ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔννοούσαν νά δέψουνται ἀποφύλακτο, γιατὶ τέτοιες διαταγές είχαν ἀπὸ τοὺς ἀντέρχοντας τους.

Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ Γεωργίος βρισκόταν στὸ Παρίσι, γνωζόντας στὸ ζενοδοχεῖο του, ηὗτερα ἀπὸ πολύνορο περιτάναστα στοὺς δύομις, φώναξε κοντά τὸν ὀπτινομάκο ποὺ τὸν ἀκολούθονδεν ζοτίσω, σ' ἀπόστασι πέντε μέτρατον, καὶ τοῦ είπε:

— "Αδικία κοπάσεις, παιδὶ μου. "Αν ηθελαν, θὰ μὲ είχαν σκοτώσει εἰκός φορές στὸν σημερινὸ μου περιτάπτο, πρὶν προτιθάσῃ νά μέθωσης.

— Λίλλοι πάλι ἔλεγε σχετικὰ στὸν κόμητα ντε 'Μπατερβί:

— Στὸ Παρίσι είναι ἀδύνατο νά λάβῃ προφύλακτο μετρα. Ποὺ νὰ φύλαξῃ κανένα μέρα σὲ τοῦ πλήθος; Κ' ἔπειτα είναι τόσο εἴσιμος ποὺ δὲν τὸν φαντάζουμα ικανὸν για ἐγκλήματα.

\* \* \*

Μιὰ φορὰ στὸ Παρίσι, καθὼς τὴν πήγαντα ἀφροδιμένος στὸ δρόμο, δὲ Γεωργίος, σύσταψε, χωρὶς νά πληγῇ, ἐπάνω σ' ἓνα παιδί που κρατοῦσε ἔνα καλάδι γεμάτο κούλοιδα. 'Ο μαρός αὐτὸς ήταν ὑποτετης σ' ἓνα φούρνο καὶ πήγαντα τὰ κούλοιδα σὲ κάποιο σπίτι. Αὐτὸς τὴν πήγαντα αὐτὸς τὸ καλάδι ἔπιγε αὖτ' τὰ κέρδα του καὶ διό τὸ περιεχομένον του χύθηκε στὸ πεζόδρομο.

Τότε τὸ φονιαραπούτον καταγνωστικόν για τὴ ζημιὰ ποὺ είχε πάθει, ἀγχίστη τὸν φύλασσετο ἀγνωστο, μὲ τὶς χειρότερες φράσεις.

— Πρέπει νὰ ζέρης, παιδὶ μου, δητὶ στὸν τόπο μου κανένας δὲν θὰ μού αιλούσε μ' αὐτὸν τὸ τόπο.

— Καὶ τί είσαι ἔκει πέρα; τὸν φύτησες είρωνος μικρό.

— Βασιλεὺς... ἀπάντησε γελώντας ο Γεωργίος. Καὶ συγχρόνως έθυγάλιε καὶ τὸν πατέρα του, ποὺ τοῦ πέπειασαν για τὸν κατάπτωτο.

— Δεν σᾶς βλέπω ποτὲ τὸν πότο μου, τοὺς έλεγε. Καὶ θιαστὸς ἔγωγες δέντης τὸν πατέρα του.

— Καὶ οὐτανή τοῦ πατέρα του πειράθησε νὰ τὸ κλείσῃ, ἀπήγορευε νὰ τοῦ πανταζούσιον πειράθησε.

— Δέν τὸ σηκώνει αὐτόματο δὲ τόπος του. έλεγε μὲ πικριά στὸν φίλον του.

\* \* \*

Κάποτε πού ήθελε στὰς Ἀθήνας ὁ Ψυχάρης, παρουσιάστηκε καὶ στὸ Γεωργίο.

— Καὶ ποιὰ είνε αὐτὴ ή γλώσσα σού η ζητάειτε νὰ ἐπιδάλετε στὸ 'Εθνος; τὸν ρότησες δὲ βασιλέυς.

— Αὕτη ποιὰ μαλεὶς δὲ βασιλέας καὶ δὲ λαός του, τοῦ ἀπάντησε ἐπομένως ὁ ἀρχόγρως τοῦ γλωσσικοῦ κανήματος.

Κι' ὁ Γεωργίος χαμογέλασε, μὴ μπορούσας νὰ κατατάθῃ πῶς ήταν διματονά νά μιλάν μια γλώσσα... πού δὲν τὴν ἐγνώριζε...

\* \* \*

— Όταν ἀναγνώσσεις κάποια για τὸ ἔξωτερικὸ δὲ Γεωργίος, δὲ πουνγάδες τὸν 'Εξωτερικὸν ἐνδὲ τὸν ἀποχαρεστόν του είπε:

— Μόνον ἀν είνε αὐτόλιτος ἀνάγκη, ἀν δηλαδή παρουσιαστῇ κανένα σοδαρό ζητάμε, διὰ σὲ εἰδοποίησα. Θά προσπαθήσω διστομό μετρῶν μᾶς σᾶς ἐνοχήσων σὲ τὸ ταξεδίον.

— Εἰδήσαμε νὰ μὴ παρουσιαστῇ κανήματι, ἀνάγκη, ἀπάντησε δὲ βασιλεύς. Θέλω διωτανά νά μὲ κρατεῖται ἐνήμερο τῶν σπουδαστέων πιστεύοντας. Μπορῶ κ' αὐτέων νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀν σᾶς παρουσιασθῇ κανήματα.

Σχετικός μὲ τὴ ζηγήση αὐτὴ ἔλεγε ἀργότερα δὲ προσαναφεῖταις ὑπονομοὶ σὲ μερικοὺς φίλους του:

— Εἰσήκαμε τὸ μπελά, καὶ μὲ τὸ βασιλέα. 'Αν καὶ βρισκόμενον στὸν Εύρωπο, ἐνδιαφερόντας για δλάφια. Τὰ τηλεγραφήματα τοῦ ἀκόντισμαν τὸ ένα κοντά στὸ μπελά. Κάθε τοῦ μᾶς φωτούσε για διάφορα ζητήματα καὶ μᾶς ἔστελνε δόηγμες. Πούδι εἰσήκαμε καρό τὸν πατοσχολεῖται μὲ τὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους, αὐτό, για τὸν τούλαντόιστον, είνε ἀκατανόητο. Για νὰ πονμε δύος θηλήσια, πολλὲς φορὲς χωρὶς τὶς δόηγμες του διὰ τὰ θαλασσώναμε μόνον μας!

